

РЕШЕНИЕ

№ 41818

гр. София, 14.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10248** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 220 от Закона за митниците.

Образувано е по жалба на „Тисенкруп Матириалс България“ ООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от Х. М.-управител, с адрес на управление: [населено място], район К.,[жк], Складово-производствена зона чрез адв. Д. Д. – пълномощник, с адрес за кореспонденция: гр. С., [улица], ет.1, ап. 2, срещу Решение № Р.-3000-1146 от 22.08.2025/32-257354 на директора на ТД Митница П., в частта по т. 3 от административния акт, с която е отказано начисляване и заплащане на лихви върху недължимо платените от „Тисенкруп Матириалс България“ ООД суми по решение № Р.-3000-640/14.05.2024 г. на ТД Митница П..

В жалбата се излагат твърдения, че процесният административен акт е неправилен и незаконосъобразен, поради грешно тълкуване на приложимия материален закон, представляващо основание за отмяна предвид разпоредбата на чл. 146, т. 5 от АПК. Предвид това и след уточняване на крайната дата на претенцията от адв. Д., в съдебно заседание, се иска съдът да отмени частично обжалваното Решение № Р.-3000-1146/22.08.2025/32- 257354 г. на директора на ТД Митница П., в частта по т. 3, с която е отказано изплащането на лихва за забава върху главница - мито от 1618 438,08 /един милион шестстотин и осемнадесет хиляди четиристотин тридесет и осем лева и 0,08 ст./ лева, считано от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 21.05.2024 г. до датата на възстановяването ѝ по сметка на жалбоподателя-23.10.25 г. и лихва за забава върху главница - платената лихва в размер на 231364,74 /двеста тридесет и една хиляди триста шестдесет и четири лева и 0,74 ст./ лева, от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 04.09.2024 г. до

датата на възстановяването ѝ на жалбоподателя-23.10.25 г.

В съдебно заседание жалбоподателят „Тисенкруп Материалс България“ ООД, чрез адв. Д. Б. Д. – редовно призован, се представлява от адвокат Д.. Адвокат Д. иска съдът да постанови решение, с което да отмени частично решението, в частта на т. 3, с която е отказано да бъде заплатена лихва за периода, през който доверителят ѝ е заплатил недължимо суми за мита и лихви върху тях, като твърди, че претендират заплащането на лихва от датата на плащане на съответните две суми до датата на тяхното възстановяване. Счита, че решението в тази част е неправилно, поради неправилно приложение на материалния закон. Административният орган се е базирал на разпоредбата на чл.116, пар.6 от М. във вр. с разпоредбата на чл.116, пар.1, б „а“, като твърди, че тези разпоредби нямат отношение към настоящия казус. Същите третирали липсата на предпоставки за плащане на лихва, тогава когато първоначално съобщеното от Митницата задължение за мита е по-голямо от дължимото, което в настоящия случай не е така. Поддържа изложеното в жалбата. Моли съдът да отмени решението в частта по т. 3 и да задължи административния орган да заплати въпросната лихва за процесния период. Исква административният орган да бъде задължен да заплати направените от доверителя ѝ разноски, за което представя опис и доказателства за заплащането на адвокатското възнаграждение.

Ответникът директора на ТД Митница П. – редовно призован, се представлява от юрк. Г.. Юриконсулт Г. иска съдът да остави без уважение жалбата и да уважи решението в частта по т. 3 като правилно и законосъобразно издадено. Счита, жалбата за необоснована и недоказана. Практиката, която се цитирала в жалбата била неотнормисима в конкретния случай. Счита, че правилно е приложено материалното право на чл.116, пар. 6 от М.. Моли за срок за писмени бележки. Претендира разноски, представляващи юриконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, и след цялостна служебна проверка на оспорвания акт по реда на чл. 168, ал.2 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

На 14.05.2024 г. е издадено Решение на директора на ТД „Митница“ П. № Р. 3000-640/14.05.2024/32-851655, за определяне на нов размер на държавни вземания за стоките по 84 броя митнически декларации за режим допускане за свободно обръщение, регистрирани в Митническо бюро /МБ/ Интермодален терминал (BG003013). Решението е издадено след извършена проверка в рамките на последващия контрол, резултатите от която са обективирани в Доклад № BG009999/1/3/14.08.2023 г. на екип служители от дирекция „Последващ контрол“ към Централно митническо управление на АМ и отдел „Последващ контрол“ към ТД Митница С..

На 29.05.2024 г. е подадена жалба до Административен съд София град, чрез директора на ТД Митница П. от управителя на „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № Р. 3000-640/14.05.2024/32-851655, с която е стартирано административно производство между органа, издаващ индивидуалния административен акт и „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД

На 18.12.2024 г. с Решение № 27525 от 18.12.2024 г. на Административен съд София-град (АССГ), 74-ти състав, постановено по адм. д. № 5634/2024 г. е отменено Решение № Р. 3000-640/14.05.2024/32-851655 на директора на ТД Митница П..

На 20.01.2025 г. е подадена касационна жалба от директора на ТД Митница П. до Върховен административен съд, чрез Административен съд София- град, 74- ти състав по АХД №5634/2024 г. против Решение № 27525/18.12.2024г. на АССГ, 74-ти състав.

На 24.04.2025 г. Върховният административен съд на Република България - Първо отделение с Решение № 4299 е оставил в сила Решение № 27525 от 18.12.2024 г. по адм. д. № 5634/2024 г. на Административен съд София - град.

Установените суми за плащане по Решение № Р. 3000-640/14.05.2024/32-851655, за определяне на нов размер на държавни вземания в размер на 1 942 125,89 лв., от които 1 618 438,08 лв. мито и 323 687,81 лв. ДДС, са платени от дружеството на 21.05.2024 г. с платежно нареждане, номер на операция 223В1002414200УJ, като е прието, че са недължимо платени.

Дължимата на основание чл. 114 от М. и чл. 59, ал. 2 от ЗДДС лихва ,за забава в размер на 231 364,74 лв. е платена на 04.09.2024 г. с платежно нареждане, номер на операция 223В10024248000N.

Във връзка с отменения от съда индивидуален административен акт на 22.05.2025 г. в ТД Митница П. е постъпило искане за възстановяване на недължимо платени суми с вх. № 32-154902, от Х. А. М.- управител на „ТИСЕНКРУПМАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ” ООД, ЕИК[ЕИК], чрез упълномощен адвокат Д. В. Д. на основание чл. 129 от ДОПК.

Сумите, претендирани за възстановяване по искане за възстановяване на недължимо платени суми с вх. № 32-154902/22.05.2025 г. са следните:

по т. 1 - 1 618 438,08 лв., недължимо платено мито по Решение на директора на ТД Митница П. № Р. 3000-640/14.05.2024/32-851655,

по т. 2 - 231 364,74 лв. лихви, начислени върху общата сума, определена с Решението, от 1 942 125,89 лв.,

по т. 3 - искането е за начисляване и заплащане на дължими лихви за забава върху недължимо платената главница за мито от 1 618 438,08 лв.,

по т. 4 - искането е за начисляване и заплащане на лихва за забава върху недължимо платената главница-недължимо платена лихва в размер на 231 364,74 лв.

С писмо рег. № 32-189561/23.06.2025 г. дружеството е уведомено, че производството ще се разглежда по Регламент (ЕС) № 952/2013 и митническите органи ще вземат решение на основание чл. 22, параграф 3 от М..

За целите на възстановяване на недължимо платените суми е извършена проверка в Регистър задължения към митническата администрация (РЕЗМА). Установено е, че „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ” ООД, ЕИК[ЕИК], има дължими и непогасени лихви към бюджета на митническата администрация по 2 броя Решения на директора на ТД Митница С. с № РЗМ- 5800-713/32-190044/23.063.2025 г. и № РЗМ-5800-1509/32-983345/26.08.2024 г., което е потвърдено с писмо рег. № 32-221831/21.07.2025 г. на директора на ТД Митница С.. Гореописаните решения към 21.07.2025 г. били в процес на обжалване по административен ред и дружеството нямало налични изискуеми публични държавни вземания.

Предвид изложените фактически и правни обстоятелства по случая и на основание член 22, параграф 3, член 116 , параграф 1, буква „а“ от Регламент (ЕС) № 952/2013 и член 19 от Закона за митниците, чл. 59, ал. 2 от АПК, ответникът възстановил на „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ” ООД, ЕИК[ЕИК] платената сума за мито по Решение № Р. 3000-640/14.05.2024/32-851655 на директора на ТД Митница П. и посочена в т. 1 на искане за възстановяване на недължимо платени суми с вх. № 32-154902/22.05.2025 г в размер на 1 618 438,08 лв. (един милион шестстотин и осемнадесет хиляди четиристотин тридесет и осем лева и осем стотинки), на основание чл.116, параграф 1, буква „а“ от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза; Възстановил на

„ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ” ООД, ЕИК[ЕИК] платената сума за лихви по т. 2 от искането в размер на 231 364,74 лв. (двеста тридесет и една хиляди триста шестдесет и четири лв. и седемдесет и четири стотинки) и отказал начисляване и заплащане на лихви за забава, претендирани в т. 3 и т. 4 на искането, на основание чл. 116, параграф 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза.

С т. 3 от диспозитива на решението е отказано да бъдат начислени и заплатени лихви върху тези суми за периода от датата на ефективното им превеждане в държавния бюджет до датата на възстановяване на сумите по банковата сметка на „Тисенкруп Матириалс България” ООД, а претендираните суми са: лихва за забава върху главница - мито от 1618 438,08 /един милион шестстотин и осемнадесет хиляди четиристотин тридесет и осем лева и 0,08 ст./ лева, считано от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 21.05.2024 г. до датата на възстановяването ѝ по сметка на жалбоподателя-23.10.25 г. и лихва за забава върху главница - платената лихва в размер на 231364,74 /двеста тридесет и една хиляди триста шестдесет и четири лева и 0,74 ст./ лева, от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 04.09.2024 г. до датата на възстановяването ѝ на жалбоподателя-23.10.25 г.

В хода на съдебното обжалване не са ангажирани нови доказателства от жалбоподателя.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в законоустановения срок, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

По валидността на акта:

При извършване на служебна проверка, съдът установи, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, по предвидения от закона ред. Същият е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за постановяването му. При издаването му не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в АПК и ЗМ, поради което обжалваното решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта.

С обжалваното Решение № Р.-3000-640/14.05.2024 г. на ТД Митница П. дружеството „Тисенкруп Матириалс България“ ООД е прието, че дружеството следва да заплати:

- Защитно мито - 1618 438, 08 /един милион шестстотин и осемнадесет хиляди четиристотин тридесет и осем лева и 0,08 ст./ лева, ефективно преведено от жалбоподателя в държавния бюджет с платежно нареждане от 21.05.2024 г.;

- ДДС - 323 687,81 /триста двадесет и три хиляди шестстотин осемдесет и седем лева и 0,81 ст./лева, платено в бюджета ведно със заплащането на защитното мито;

- Лихви – 231 364,74 /двеста тридесет и една хиляди триста шестдесет и четири лева и 0,74 ст./ лева, ефективно преведени от „Тисенкруп Матириалс България“ ООД в държавния бюджет с платежно нареждане от 04.09.2024 г.

След проведено съдебно обжалване на горния административен акт, с Решение № 27525/18.12.2025 г., постановено по адм.д. № 5634/24 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 4299/24.04.2025 г. на ВАС /адм.д. № 2340/25 г./ Решение № Р.-3000-640/14.05.2024 г. на ТД Митница П. е изцяло отменено.

Във връзка с горното и с искане вх. № 32-154902/22.05.2025 г. „Тисенкруп Матириалс България” ООД е изискувало от директора на ТД Митница П. да върне недължимо платените суми за мито и лихви, както и лихвите върху тях, считано от датата на тяхното ефективно плащане в държавния бюджет до възстановяването им по сметка на дружеството.

По така подаденото искане директорът на ТД Митница П. се е произнесъл с процесното решение № Р.-3000-1146/22.08.2025/32-257354 г., като е решил да бъде върната сума в общ размер от 1 849 802, 82 лева, от които мито -1618 438, 08 лева и недължимо платени лихви - 231364,74 лева, като с т. 3 от диспозитива на решението е отказал да начисли и заплати лихви върху тези суми за периода от датата на ефективното им превеждане в държавния бюджет до датата на връщане на сумите по банковата сметка на „Тисенкруп Материалс България“ ООД, а изисканата от жалбоподателя сума е: лихва за забава върху главница - мито от 1618 438,08 /един милион шестстотин и осемнадесет хиляди четиристотин тридесет и осем лева и 0,08 ст./ лева, считано от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 21.05.2024 г. до датата на възстановяването ѝ по сметка на жалбоподателя-23.10.25 г. и лихва за забава върху главница - платената лихва в размер на 231364,74 /двеста тридесет и една хиляди триста шестдесет и четири лева и 0,74 ст./ лева, от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 04.09.2024г. до датата на възстановяването ѝ на жалбоподателя-23.10.25 г.

Съдът стигна до извода, че административният орган неправилно и в противоречие с материалния закон и установената съдебна практика е отказал заплащането на поисканите лихви, базирайки се на чл. 116, пар. 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г.

Хипотезата, при която се изисква връщане на недължимо платени мита, както и лихвите за тях, поради отмяната от съдебните органи на незаконосъобразен административен акт, не попада в приложното поле на чл. 116, във вр. с чл. 117 от Регламент № 952/2013 г. В тази връзка е практиката на Върховен административен съд и по-Решение по адм. д. № 5012/2023 г. на ВАС, Решение по адм. д. № 9093/2020 г. и Решение по адм. д. N4498/2023 г. на ВАС. Цитираната в процесното решение разпоредба на чл. 116, пар. 1, б. „а“ от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. и условията, предвидени в съответния раздел на Регламента, размерът на вносните или износните мита се възстановява или опрощава на което и да е от следните основания: б. „а“ надвзети суми на вносните или износните мита. Разпоредбата на чл. 117, т. 1 от Регламента доразвива хипотезата на „надвземане на суми за мита“, като сочи, че такава има само когато размерът, съответстващ на първоначално съобщеното митническо задължение превишава дължимия размер или длъжникът е бил уведомен за митническото задължение противно на разпоредбите на член 102, параграф първи, б. „в“ или „г“.

За разлика от така очертаните от чл. 117 условия, в процесния случай първоначално съобщеното митническо задължение, определено със самата митническа декларация е в потвърдения от съда правилен размер, като впоследствие размерът на същото е увеличен с административен акт, т.е. несъмнено първоначално е съобщен законосъобразния и правилен размер на задължението, а впоследствие /с отменения административен акт/ е определено по-високо задължение от реално дължимото.

Анализът на нормата на чл. 117, т.1 от Регламента прави несъмнен извода, че надвземането по смисъла на същата, не се осъществява с административен акт, а това е първоначално съобщеното митническо задължение, което възниква с подаване на митническата декларация съобразно чл. 87 от Регламента. Разпоредбите на чл. 116, пар. 1, б. „а“ и чл. 117 имат предвид именно надвземането направено с подаването на митническата декларация, се потвърждава и от прилагащите разпоредби на чл. 172 - 180 от Регламент за изпълнение 2015/2447, за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза, които предпоставят условия несъвместими с хипотезата на отменения административен акт, по силата на който е събрано недължимото мито.

При неприложимост на посочената норма на чл. 116, пар. 1, б. „а“, съответно не се обуславя приложимостта на чл. 116, т. 6 от Регламента, съобразно която възстановяването не е основание за изплащане на лихви от съответните митнически органи. Необходимо е да бъдат съобразени и мотивите, съдържащи се в Решение на СЕС от 28 април 2022 г. по съединени дела C-415/20, C-419/20 и C-427/20, с които Съда е приел, че всеки субект, на когото национален орган е наложил плащане на такса, мито, данък или друг налог в нарушение на правото на Съюза има право държавата членка не само да му възстанови недължимо събраната парична сума, но и да му плати лихви, които да компенсират невъзможността да използва тази сума (подобно и в Решение от 19 юли 2012 г., постановено по дело C-591/10, т. 24—26 и Решение от 9 септември 2021 г., постановено по дело C-100/20, т. 26-27). Предмет на такова нарушение може да бъде всяка норма на правото на Съюза, независимо дали е разпоредба на първичното или вторичното право (Решение от 9 ноември 1983 г. по дело № 199/82, т. 12 и Решение от 9 септември 2021 г. по дело № C-100/20, т. 26), а също и общ принцип на правото на Съюза (т. 28 от Решението по дело № C-100/20).

Правото на възстановяване е налице не само в случаите, когато национален орган е наложил на правен субект задължението за плащане на парична сума под формата на такса, данък или антидъмпингово мито въз основа на акт на Съюза, който се оказва незаконосъобразен, но и в други случаи, а именно когато плащането на такса или на данък е било наложено на правен субект въз основа на национална правна уредба, която се оказва в противоречие с разпоредба на първичното или вторичното право на Съюза (в този смисъл Решение от 8 март 2001 г., Metallgesellschaft и др., C-397/98 и C-410/98, т. 82—84 и 96 и Решение от 15 октомври 2014 г., Nicula, C-331/13, т. 27—31), или пък когато национален орган е наложил на правен субект задължение за плащане на такса, като е приложил неправилно - от гледна точка на правото на Съюза - акт на Съюза или национална правна уредба, която гарантира изпълнението или транспонирането на такъв акт. От практиката на Съда следва, че нарушението на правото на Съюза, което дава право на възстановяване и право на лихви, може да бъде установено не само от съд на Съюза, но и от национален съд, независимо дали последният трябва да изведе последиците от предварително установената от съд на Съюза незаконосъобразност или невалидност (в този смисъл решение от 18 януари 2017 г., Wortmann, C-365/15, т. 38), или да установи опорочаването на акт, приет от национален орган, поради неправилно прилагане на правото на Съюза. Правото на лихви, има за цел да компенсира невъзможността за използване на определена парична сума, от която съответното лице е било лишено неправомерно. В зависимост от случая, компенсирането може да се извърши или по реда и условията, предвидени в приложимата правна уредба на Съюза, или при липса на такава правна уредба - ставката и начинът на изчисляване на тези лихви (проста лихва или сложна лихва), следва да се предвидят във вътрешния правов ред на всяка държава членка, (в този смисъл т. 27 от Решение по дело № C-591/10 г., т. 12 от Решение по дело S. G., точка 103 от Решение по дело W.'s W. W. и др. и т. 17 от Решение по дело MyTravel, C-291/03). При възстановяването на недължими мита, предвидено в чл. 236, параграф 1 от Митническия кодекс на Общността, трябва да се начисляват лихви. Освен това, изключението от този принцип, предвидено в чл. 241 от този кодекс не е приложимо, когато тези мита не се дължат, тъй като са били събрани в нарушение на правото на Съюза. Същото важи и за изключението по чл. 116, параграф 6 от Митническия кодекс на Съюза, който възпроизвежда съдържанието на чл. 241 от

Митническият кодекс на Общността (т. 73 от Решение на Съда по съединени дела С-415/20, С-419/20 и С-427/20).

Условията и редът за плащане на лихви не трябва да лишават съответния правен субект от подходящо обезщетение за претърпяната от него загуба, което означава по-специално че трябва да му се изплатят лихви за целия период от датата, на която е платил или съответно е трябвало да му бъде платена въпросната парична сума, до датата, на която тази сума му е била възстановена или изплатена.

Доколкото в Закона за митниците липсва правна уредба на хипотезите, когато недължимо платените суми за мита, определени с незаконосъобразен акт, се връщат със законна лихва, е налице непълнота на закона, която според ВАС е преодолима чрез способа, предвиден в чл. 46, ал. 2 Закона за нормативните актове, т.е. приложим е реда по чл. 128 - чл. 130 ДОПК, и по-конкретно чл. 129, ал. 6 ДОПК относно възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми за данъци, включително и мита - чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК. Следователно преценката за дължимостта на лихвата и началния момент от който се дължи, следва да бъде извършена според правилото на чл. 129, ал. 6 от ДОПК, тъй като в специалния закон - Закона за митниците липсва изрична уредба по този въпрос. Следва да бъде посочено, че обстоятелството, че специалният закон не съдържа изрични правила за дължимост на лихва върху недължимо внесени задължения за данъци, включително и мито, не препятства приложението на ДОПК. Т. препятствие би било налице единствено ако материалният данъчен закон - Закона за митниците изрично изключваше дължимост на лихви, каквото изключване цитираният закон не съдържа. На плоскостта на нормата на чл. 46, ал. 2 от ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация за възстановяване на недължимо платените суми за мита, определени с незаконосъобразен акт, заедно със законната лихва, приложението на чл. 129, ал. 6 ДОПК е допустимо.

Следователно, и по горните съображения, настоящата инстанция намира оспорваното Решение № Р-3000-1146 от 22.08.2025/32-257354 на директора на ТД Митница П., в частта по т. 3 от административния акт, с която е отказано начисляване и заплащане на лихви върху недължимо платените от „Тисенкруп Матириалс България“ ООД суми по решение № Р-3000-640/14.05.2024 г. на ТД Митница П. в размер на: лихва за забава върху главница - мито от 1618 438,08 /един милион шестстотин и осемнадесет хиляди четиристотин тридесет и осем лева и 0,08 ст./ лева, считано от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 21.05.2024 г. до датата на възстановяването ѝ по сметка на жалбоподателя-23.10.25 г. и лихва за забава върху главница - платената лихва в размер на 231364,74 /двеста тридесет и една хиляди триста шестдесет и четири лева и 0,74 ст./ лева, от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 04.09.2024 г. до датата на възстановяването ѝ на жалбоподателя-23.10.25 г., следва да бъде отменено.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски, по представения списък в размер на 9000 лева адвокатско възнаграждение и д.т. в размер на 50 лева.

Водим от горното, Административният съд - С. град, I отделение, 54-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Тисенкруп Матириалс България“ ООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от Х. М.-управител, с адрес на управление: [населено място], район К.,

[жк], Складово-производствена зона чрез адв. Д. Д. – пълномощник, с **адрес за кореспонденция:** гр. С., [улица], ет.1, ап. 2, срещу Решение № Р-3000-1146 от 22.08.2025/32-257354 на директора на ТД Митница П., в частта по т. 3 от административния акт, с която е отказано начисляване и заплащане на лихви върху недължимо платените от „Тисенкруп Матириалс България“ ООД суми по решение № Р-3000-640/14.05.2024 г. на ТД Митница П., в размер на: лихва за забава върху главница - мито от 1618 438,08 /един милион шестстотин и осемнадесет хиляди четиристотин тридесет и осем лева и 0,08 ст./ лева, считано от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 21.05.2024 г. до датата на възстановяването ѝ по сметка на жалбоподателя-23.10.25 г. и лихва за забава върху главница - платената лихва в размер на 231364,74 /двеста тридесет и една хиляди триста шестдесет и четири лева и 0,74 ст./ лева, от датата на ефективното превеждане на главницата в републиканския бюджет - 04.09.2024 г. до датата на възстановяването ѝ на жалбоподателя-23.10.25 г.

ОСЪЖДА ТД Митница П., да заплати на „Тисенкруп **Матириалс България**“ **ООД**, ЕИК:[ЕИК], представлявано от Х. М.-управител, с адрес на управление: [населено място], район К.,[жк], Складово-производствена зона, сумата в размер на 9050 лева, представляваща направени по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.